No. 10

Lei 2

Cavalerii Mortii

MARE ROMAN ISTORIC NAȚIONAL DIN VIAȚA LUI

PENEȘ CURCANUL

DE RADU MIHNEA

Editura OMNIA, București I, Str. Academiei 24

Turcul făcu temeneli în faţa vizitatorului său, apoi arătă cu mâna înspre un chioşc aşezat în colţul unei grădiniţe, în care buruienile creşteau mai multe şi mai mari, decât dacă ar fi fost semănate.

Ilie Geambaşul intră în chioşc, se aşeză pe banca putredă de ploaia care o bătuse ani de-a rândul, iar turcul luă loc lângă el, aşteptând liniştit, să audă pricina vizitei pe care i-o făcea vestitul bătăuş.

— Soliman — începu Geambaşul — suntem siguri că nu ne aude nimeni aici ?

— Nimeni, effendi — răspunse păgânul. — De câte ori n'ai stat d-ta de vorbă cu Soliman aici şi a auzit cineva ceva ?

— Atunci ascultă, Soliman — reluă trădătorul.— Va trebui să pleci la Rusciuc, încă la noapte, spre a duce ştiri stăpânului.

— Incă la noapte, effendi ? — întrebă turcul mirat de această grabă.

— Da, la noapte — zise Geambaşul — fiindcă este vorba de veşti de mare însemnătate, pe cari stăpânul trebuie să le afle cât mai curând.

— Atunci plecăm, effendi !

— Acuma însă — urmă bătăuşul — du-te şi adu-mi hârtie, cerneală şi o pană de gâscă, să fac scrisoarea pentru stăpânul.

Turcul alergă în casă, de unde se înapoie pe urmă cu cele cerute de Geambaşul, care timp de un ceas apoi şi înşiră pe hârtie lui Mehemet Ali, tot ceeace auzise în casa lui Mazar-Paşa, adăugând cel puţin încă pe atâta dela el, pentruca ştirile lui să fie cât mai mult pe placul Băutorului de Sânge.

După ce îi încredinţă scrisoarea lui Soliman, Ilie Geambaşul se duse la Lascar Catargi, şeful guvernului, şi-i istorisi şi acestuia ceeace spionase în casa lui Mazar-Paşa.

Trădătorul putea să fie mulţumit de ziua aceea, care fusese pentru el o zi bună, o zi de nenorocire însă, pentru alţii.

Toate drepturile rezervate

Călcând jurământul, pe care îl făcuse, pe mormântul părinţilor săi, aflase taina Cavalerului Nopţii. Amenințându-l pe boerul Grigore Pană cu desvăluirea acestei taine, îl jefuise pe binefăcătorul său de tot ceeace avea acesta. Trădase apoi Băutorului de Sânge conjuraţia dela Mazar-Paşa, precum şi numele acelora cari voiau desrobirea ţării de sub jugul păgân, iar în urmă, desvălui cele puse la cale în casa din Strada Biserica Enei şi acelora al căror bătăuş era în alegeri.

Niciodată Ilie Geambaşul nu mai avusese o zi atât de rodnică în ticăloşii, ca aceasta.

CAP. XX

Moartea lui Ilie Geambasul ?

După toate aceste isprpăvi, Geambaşul se gândi să se mai ducă şi pe acasă. Mai înainte însă, voia să-şi pregătească o petrecere cu femei, pentru noaptea aceea, şi în acest scop, trecu întâi pe la cârciuma „La Berbec“, din capul Căii Şerban Vodă, unde era un fel de loc de întâlnire al bătăuşilor din banda sa.

Geambaşul intră în cârciumă, vorbi cu bătăuşii, cu cari voia să-şi petreacă seara şi după ce dădu pe gât vreo jumătate de oca de ţuică, se hotărî să pornească spre casă.

Dar de abia ieşi din cârciumă, că deodată auzi strigăte şi urlete, huiduieli şi urale, cari veneau cam dinspre Primărie.

La 1875 Primăria era aşezată între Calea Şerban-Vodă şi Halele Centrale de astăzi, cam pe acolo unde se găsesc acuma olăriile.

Curios, sau poate crezând că este rost de a mai sparge şi câteva capete în ziua aceea, fiorosul bătăuş porni în goană înspre Primărie.

Avântul lui însă, se potoli de îndată ce, cotind după o casă, zări ce se petrecea în faţa Primăriei.

Acolo anume, erau adunaţi mai multe mii de oameni, cari înarmaţi cu ciomege, cu măciuci şi reteveie, isbucneau în urale, de îndată ce vedeau că se apropie vreun

„roşu", spre a intra în Primărie, unde a doua zi urmau să aibă loc alegerile pentru colegiul întâi. Miile de oameni însă, huiduiau şi ameninţau cu ce aveau în mână, de îndată ce vedeau venind vreun „alb".

Zărind această mulţime dușmănoasă partidului al cărui bătăuş era, Geambaşul nu îndrăzni să se apropie prea mult, deoarece îşi temea pielea, ştiind că dacă ar apărea acuma singur în mijlocul cetăţenilor înfuriaţi, aceştia l'ar sfâşia în bucăţi.

Dar ura lui împotriva roşiilor era prea mare, pentru a nu se folosi şi de acest prilej, spre a-i batjocori. Smulgând un cal, din mâna unui copilandru de vreo zece ani, ce trecea cu animalul pe acolo, se aruncă în spinarea calului şi goni până la vreo cincizeci de paşi de mulţime.

— Mă, prăpădiţilor, chiorăie-maţe, mă, adunătură de golani — strigă bătăuşul cât putu, pentru a fi auzit de mulţime — poftiţi şi mâine, dacă vă dă mâna şi niciunul din voi nu se va mai întoarce acasă cu căpăţâna întreagă.

Urmă apoi o ploaie de înjurături murdare la adresa mulţimei şi a acelora, pe cari poporul îi aclama, iar când lumea adunată se îndreptă furiosă înspre el, bătăuşul descărcă în ea, în plin, cele şase gloanţe ale revolverului său, apoi îşi întoarse calul şi porni în goană în spre Calea Călăraşilor.

Poporul amenința, blestema, urla în urma lui, dar nimeni nu se gândi să-l urmărească, aşa că Geambaşul putu ajunge nestingherit până în dreptul Bisericii Sfânta Vineri.

Când să treacă însă înainte, pe Calea Călăraşilor, drumul îi fu tăiat de un cortegiu de nuntaşi, cari se îndreptau tocmai spre biserică.

In chipul acesta Geambaşul fu nevoit să stea locului şi să primească toată defilarea nuntaşilor, cari treceau prin faţa lui călări, în mână, cu ploştile pline de vin, chiuind şi cântând.

Intr'o caleaşcă deschisă, luată cu chirie cine ştie de unde, veche şi hodorogită, acoperită însă în întregime cu flori, trecea mireasa, întovărăşită de nunul mare, un oborean cu stare, după cât se părea, pântecos şi vă-

dit mulţumit de strigătele de admiraţie, cu cari lumea de pe trotuar saluta trecerea miresei.

Şi avea lumea ce să admire, căci mireasa era foarte frumuşică. O fetişcană de vreo şaptesprezece ani, cu ochi negri şi părul şi mai negru, cu buze încondeiate şi sprâncene arcuite, cu o salbă de galbeni în jurul gâtului fraged şi cu un costum naţional oltenesc acoperindu-i trupul ca tras prin inel, care asemenea unei prinţese dădea veselă din cap la stânga şi la dreapta, salutând, de bucurie, cunoscuţi şi necunoscuţi.

Bătăuşul căscă ochii mari şi plescăind din limbă, îşi zise :

— Nostimă muieruşcă ! Cum naiba de n'am dibuit-o eu până acuma ! Pe semne că nu-i din Bucureşti... Ce parale ar face asta la cheful de deseară !...

Pe când bătăuşul se uita astfel, cu priviri pofticioase la mireasa care coborî acuma din caleaşcă, spre a intra în biserică, cineva îl strigă pe nume.

Geambaşul întoarse capul înspre stânga şi atunci zări în mijlocul nuntaşilor pe unul din tovarăşii săi de bandă.

— Să trăieşti, nea Ilie ! — îi strigă nuntaşul.

— Ia fă-te încoa, mă Vasile ! — îi răspunse bătăuşul şi nuntaşul, care nu îndrăznea să se împotrivească dorinţei şefului său, se desprinse din mijlocul celorlalţi călăreţi, cari o întovărăşeau pe mireasă şi veni lângă bătăuş.

— Ce nuntă e asta, măi Vasile ? — îl întrebă Ilie Geambaşul.

— E fratele meu care se însoară — răspunse Vasile, — cu o fată din Târgovişte.

— Nostimă femeiuşcă, măi Vasile ! — zise bătăuşul, în vreme ce ochii îi sclipeau, chiar şi numai când vorbea de mireasă. — Şi unde faceţi nunta ?

— La nunul mare, nea Nae Cintezu, toptangiu, de pe Podul Târgului de Afară.[1])

Ilie Geambaşul se scărpină după ureche, rămase puţin pe gânduri, apoi deodată zise :

---

1) Podul Târgului de Afară — Calea Moşilor.

— Ascultă, măi Vasile, mie îmi place grozav mireasa şi tare aş vrea să iau la noapte locul mirelui !

Vasile rămase cu gura căscată şi oricare altul dacă i-ar fi vorbit astfel, i-ar fi ars o sfântă de bătaie, de ar fi ţinut-o minte câte zile avea. Faţă de nenea Ilie însă, vestitul Ilie Geombaşul, de care tremura toată capitala, flăcăul nu îndrăzni nici măcar să se arate supărat.

— Eşti glumeţ astăzi, nea Ilie ! — zise el, căutând să dea lucrurilor o întorsătură de şagă.— De altfel, ce să zic, dacă n'ar fi vorba de fratele meu şi mie mi-ar plăcea grozav Săftica.

— Vezi, şi tu recunoşti că-i nostimă femeea ! — răspunse bătăuşul. — Tocmai de aceea, să vedem cum am face, să gust şi eu roua depe buzele Săfticăi,, mai înainte de a pune mâna pe ea, al de frate-tău ?

Vasile se făcu roşu-verde. Auzi obrăznicie, să-i vorbească tocmai lui, fratele mirelui, despre poftele josnice şi gândurile murdare pe cari le avea pentru mireasă ! Cum adică, nici măcar rubedeniile tovarăşilor săi nu le mai respecta Geambaşul ? Totuşi, flăcăul nu îndrăzni să-şi arate revolta, ci încercă să-i schimbe gândul cu vorbe bune.

— Nea Ilie — zise el — eu tot cred că şugueşti, căci la urma urmelor, îţi dai seama şi matale că e vorba de nevasta fratelui meu !

— Tocmai de aia mi-am zis şi eu — făcu ticălosul —. că nimeni n'ar putea pune chestia mai bine la cale, de cât tine !

Vasile se cutremură de mânie, dar tot mai încercă cu binişorul.

— Lasă, nea Ilie — răspunse el, deabia putându-se stăpâni însă — că ai matale alte femei, mai nostime de cât Săftica. Asta te-a apucat numai aşa, că nu ştiai că-i vorba despre mireasa fratelui meu. Acuma însă, sunt încredinţat că nici nu te mai gândeşti la ea !

— Ba, mă gândesc al dracului — fu răspunsl lui Ile Geambaşul, care începu să se uite chiorâş la acela ce îndrăznea să se împotrivească voinţei sale. — La urma urmelor, ce-i dacă e vorba de fratele tău ?... Imi place fata şi basta ! Şi apoi, ce crezi că vreau să fac casă cu

ea ? Imi trebue la noapte, atât ! Mâine frate-tău n'are decât să vină să şi-o ia !

Lui Vasile, care era şi puţin făcut, din pricina vinului, i se sui tot sângele la cap şi ne mai putându-se stăpâni, răspunse :

— Ascultă, nea Ilie, dacă asta ţi-e vorba şi vrei cu tot dinadinsul să nu ţii seama că e mireasa fratelui meu, atunci... din clipa aceasta eu nu mai fac parte din oamenii d-tale !

Cum ? Indrăznea unul din ciracii săi, nu numai să

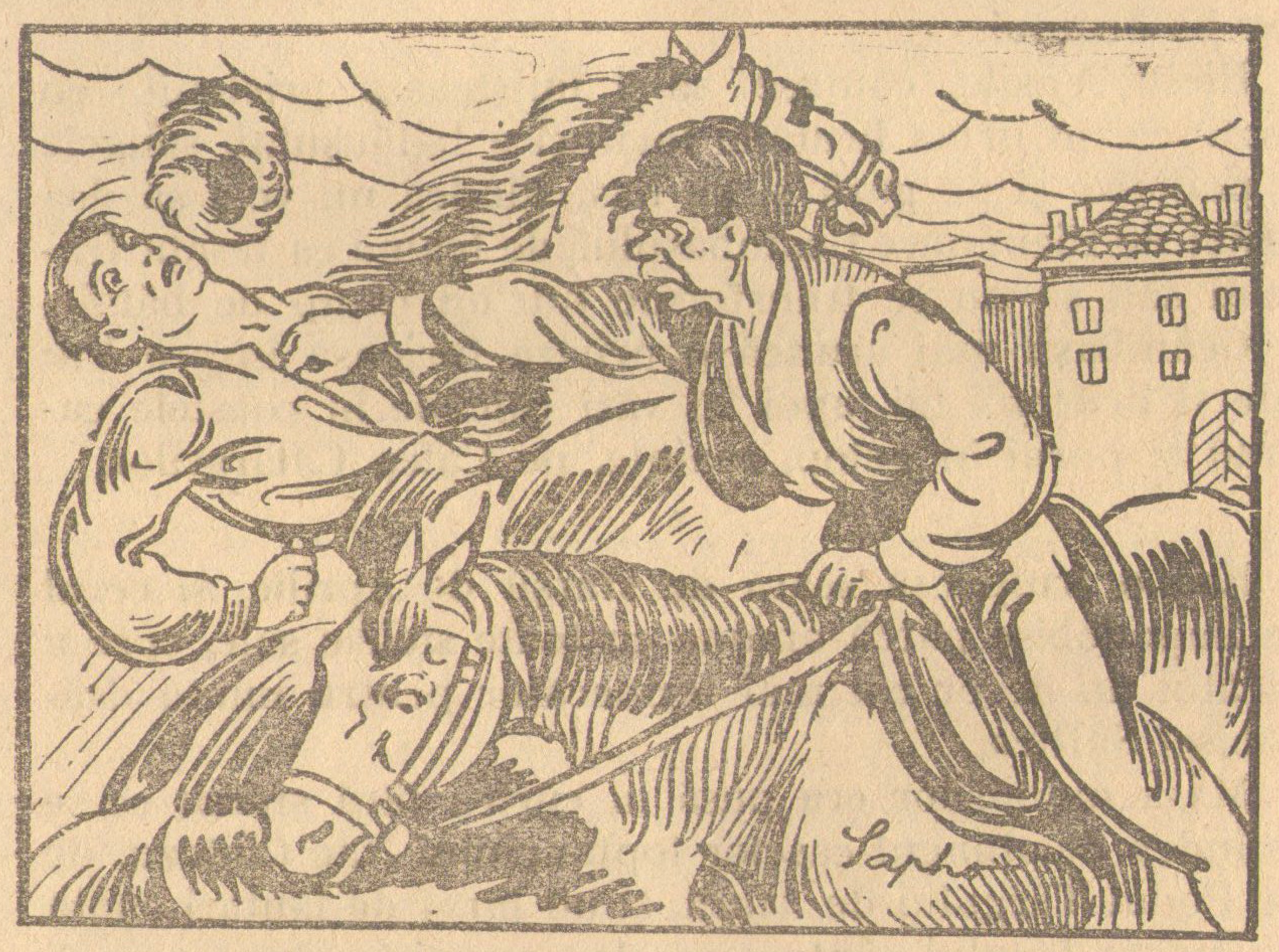

i se împotrivească, dar încă să-i spună în faţă că se leapădă de el ?

Bătăuşul începu să vadă roşu înaintea ochilor şi până când să apuce Vasile să-şi dea seama de ce se va întâmpla, pumnul Geambaşului îl şi isbi în faţă, cu atâta putere, încât flăcăul se rostogoli de pe cal.

— Să mai pofteşti să-ţi arăţi colţii şi altădată faţă de Ilie Geambaşul ! — strigă bătăuşul, făcând spume la gură. — Numai d'aia şi în necazul tău, la noapte, Săftica va fi a mea.

Câţiva dintre lovarăşii de nuntă ai lui Vasile veniră

în grabă lângă cel căzut de pe cal şi vre-o doi din ei, târgovişteni, cari nu-l cunoşteau pe Geambaşul, se apropiară de acesta, spre a-i cere socoteală.

— La o parte, stârpiturilor ! — urlă bătăuşul, şi ochii lui începură să arunce fulgere de mânie. —La o parte, dacă nu vreţi să ajungeţi la spital, în loc de nuntă !

— Lăsaţi-l... lăsaţi-l fraţilor — strigă Vasile, îngrozit. E Ilie Geambaşul... feriţi-vă de el !

Cei doi târgovişteni nu ştiau şi nu cunoaşteau faima Geambaşului, dar strigătul lui Vasile fusese atât de îngrozitor, încât fără să vrea, se dădură la o parte din calea bătăuşului.

Bietul Vasile, căutase să-şi liniştească prietenii, cu toate că, în urma brutalei lovituri a bătăuşului, sângele îl podidise şi pe gură şi pe nas, fiindcă nu voia să dea prilej de răzbunare Geambaşului, de teamă ca nunta fratelui său să nu se transforme într'un câmp de bătaie.

Geambaşu mai aruncă o privire furioasă înspre Vasile şi prietenii lui, apoi îşi vârî călcâile în coastele calului şi porni în galop, înainte, pe Calea Călăraşilor.

*

Era o frumoasă seară de sfârşit de Aprilie, şi cerul se împodobise parcă anume cu toate stelele sale, spre a alcătui un decor cât mai fermecător pentru nunta drăgălaşei Săftica.

Masa nuntaşilor era pusă în curtea fără sfârşit ce se întindea de-alungul caselor toptangiului Nae Cintezu, de pe Podul Târgului de Afară, şi un taraf de lăutari cânta de mama focului cântece vesele, sau triste, după cum îi erau poruncite de bătrâni sau de tineri.

Cam pe la mijlocul mesei trona Săftica, alături de dragul ei Mihai, care acuma, după binecuvântarea Bisericii, era soţul ei.

Se cunoscură anul trecut, la Târgul Moşilor, unde Săftica fusese adusă dela Târgovişte de tatăl ei, pentru întâia oară. Cum se întâmplă însă de cele mai multe ori, tinerii n'avură nevoie de vreme îndelungată, pentru a se îndrăgosti şi încă de atunci hotărîră să se căsătorească.

Mihai însă, amână nunta un an de zile, deoarece o, mul nu-şi făcuse rostul încă, nu era încă de capul lui

şi nu voia să lege o femee de el, până când nu ajungea stăpân pe sine.

Acuma însă, Nae Cintezu îi deschise o băcănie în Gura Oborului şi omul putea să-şi aducă femee în casă.

Dragostea tinerilor căsătoriţi era deci acuma cu atât mai mare, cu cât trebuiră să aştepte un an încheiat, până când să se poată vedea uniţi, să se poată şti la casa lor. De aceea era şi Mihai atât de drăgăstos cu nevéstica lui şi de aceea se purta şi Săftica cu soţul ei, cu o duioşie şi o drăgălăşenie, care multora dela masă le făcea să le lase gura apă.

Când venea vreun flăcău s'o ia pe Săftica la joc, tânăra nevastă se ducea, pentrucă nu putea altfel, dar în ochii ei se citea prea bine, că ar fi preferat să rămână lângă Mihai.

— Ci nu te mai uita cu ochi atât de jalnici — îi zise nunul mare, într'un rând, când o văzu cât de greu îi venea să pornească la joc — că doar nu ţi-l fură nimeni ! Sau poate că ştii tu ceva şi te temi să nu-l sărute cineva, chiar în seara asta ?

Dacă ar fi ştiut Nae Cintezu ce gură pocită avu, când rosti cuvintele acestea !

Săftica învârtea de zor o sârbă în doi, când deodată poarta cea mare se deschise şi în mijlocul unor chiote şi urlete sălbatice, năvăli în curte o ceată de vreo patruzeci de călăreţi. Nuntaşii n'apucară nici măcar să-şi dea seama cu cine au de-aface şi se văzură înconjuraţi din toate părţile de călăreţii, cari îşi îndreptau ameninţător revolverele spre ei.

— Geambaşul !... Ilie Geambaşul ! — strigă îngrozit Vasile, care din capătul mesei, de unde era, îl recunoscu cel dintâi pe vestitul bătăuş, în fruntea năvălitorilor.

Numele ticălosului căzu ca un trăsnet asupra nuntaşilor. Nevestele începură să ţipe, câteva mai slabe de înger leşinară, iar bărbaţii scrâşneau neputincioşi din dinţi, deoarece îşi dădeau seama că dacă vreunul din ei îndrăznea să-i ceară bătăuşului socoteală pentru acest atac, al cărui scop îl bănuiau dealtfel, după cele petrecute de cu ziua în faţa bisericii, se isca o încăierare, al cărui sfârsit era uşor de prevăzut, având în vedere nu-

mărul mare al bătăuşilor şi chipul cum aceştia erau înnarmaţi.

— Da, eu sunt ! — strigă Ilie Geambaşul, înălţându-se îngâmfat în scările şeii. — Am venit, după cum v'am făgăduit, s'o iau pe Săftica pentru noaptea aceasta !

Auzind că ea era ţinta atacului şi după cele întâmplate ziua, aflând şi ea despre faima şi obiceiurile bătăuşului, Săftica se repezi cu un ţipăt sfâşietor înspre mijlocul mesei, unde îl ştia pe Mihai.

Dar câţiva din bătăuşii Geambaşului îi tăiară calea mai înainte de a ajunge la masă şi unul din ei, apucând-o de umeri, o ridică în şea, lângă el.

Sărmana fată începu să strige, să se sbată, să sgârie, dar ce împotrivire puteau opune slabele ei puteri, vânjoşiei bătăuşului ?

Văzându-şi soţia în ghiarele nemernicilor, Mihai scoase revolverul dela brâu, îl ridică, ţinti şi trase.

Calul bătăuşului care pusese mâna pe Săftica, se ridică în două picioare, apoi se prăbuşi la pământ, prinzând subt el pe ticălos. Săftica, fiind aşezată de-a curmezişul, peste şea, căzu drept în picioare şi folosindu-se de înmărmurirea ce pusese stăpânire pentru o clipă pe banda bătăuşilor, se repezi în casă, prin uşa deschisă a bucătăriei

Dar uşa nu se închisese bine în urma ei, când un urlet de fiară străbătu văzduhul.

— Dobitocilor ! — răcnea Ilie Geambaşul, adresându-se oamenilor săi. —Aveţi mâini de mămăligă, proştilor! Aţi lăsat să vă scape fata !... Să mi-i ţineţi pe ăştia aici ! — urmă el, arătând înspre nuntaşi. — Care cum se mişcă, daţi-i la mir ! Nici un fel de îndurare !

Bătăuşii, furioşi de a fi fost astfel mustraţi de căpetenia lor, strânseră cercul şi mai tare în jurul mesei. Nuntaşii aproape că nu mai puteau să se mişte, atât de teama măciucilor şi a revolverelor, cari erau îndreptate asupra lor, cât şi din pricina cailor, cari ameninţau să-i prindă sub picioare, la cea dintâi încercare de a se îndepărta de masă.

In timpul acesta Ilie Geambaşul, împreună cu doi vlăjgani, deşcălecară şi se îndreptară spre uşa bucătă-

riei. Ilie apăsă pe clanţă, dar uşa fusese nu numai încuită, ci şi baricadată pe dinăuntru, cu mese, scaune şi tot ceea ce se găsea prin bucătărie. Vecinele adunate pentru a da o mână de ajutor la pregătirea bucatelor, ţipau îngrozite înăuntru, ţipetele lor însă nu ajungeau până la masa nuntaşilor, deoarece bătăuşii făceau o gălăgie infernală, strigând, chiuind şi înjurând cât îi ţinea gura, anume parcă, pentruca cei dela masă să nu audă ce se petrece în casă.

Văzând că uşa nu se slăbeşte, nici în urma încercării lui de a o sparge cu umărul, Ilie Geambaşul nu stătu mult pe gânduri, ci lovi cu măciuca în geam, făcându-l ţăndări. După aceea smulse crucea ferestrei şi sări în bucătărie.

Femeile cari se îndeletniciseră până atunci cu gătitul, fugiră îngrozite, care încotro, una ascunzându-se sub o masă, alta încuindu-se în cămară, a treia punând mâna pe o oală cu apă fiartă, pentru a-l opări pe ticălos, dacă s'ar apropia de ea.

Dar Ilie Geambaşul nu le învrednici, decât de o privire fugară şi când văzu că Săftica nu era acolo, credincios obiceiului său, când se înfuria, cel dintâi lucru fu să trântească o înjurătură grosolană. Apoi se întoarse spre dreapta şi zări uşa, care lega bucătăria de casă.

Dintr'o săritură fu la ea, vru s'o deschidă, dar cum uşa era încuiată, îşi propti umărul în ea şi o opintire fu îndeajuns pentru a o face să sară din ţâţâni.

Se găsea acuma într'o odăiţă, luminată doar de razele lămpilor din curte. Bătăuşul îşi dădu însă iute seama, că Săftica nu putea să fie aici. Fără îndoială că mireasa se refugiase până în camera cea mai îndepărtată, care era aceea ce dădea la stradă. De aceea se repezi cu toată puterea în a doua uşă, o sparse şi pe aceasta, după cum o sparse şi pe a treia şi în sfârşit, ajunse în a patra odaie, cea din faţă.

Când cea din urmă uşă căzu, trosnind, sub năvala opintirii sale, un răcnet de bucurie ieşi din pieptul ticălosului

Săftica era acolo, în picioare, în mijlocul odăii şi tocmai îşi luase beteala de pe cap, nădăjduind pe sem-

ne, că va izbuti să fugă pe fereastră, în stradă, unde apoi să se ascundă la vreun vecin.

Că acesta îi era gândul, băgă de seamă şi Geambaşul îndată, deoarece când el intră în odaie, sărind peste uşă doborîtă, Săftica se repezi îngrozită înspre fereastră.

Dar sărmana fată deabia pusese mâna pe clanţă, spre a deschide fereastra, când se şi simţi prinsă în braţele ticălosului.

— Nu se scapă aşa uşor de sărutările lui Ilie Geambaşu ! — rânji bătăuşul, uitându-se triumfător la fata, care i se sbătea neputincioasă în braţe. — Când Geambaşul vrea, Dumnezeu vrea, şi deci trebue să vrea şi fata ! Ai auzit, puişorule ? Nu mai face mofturi, nu te mai împotrivi, căci totul este în zadar. Degeaba ţipi, degeaba te svârcoleşti, căci nimeni nu-ţi va putea veni în ajutor !

— Dă-mi drumul, nemernicule! — strigă sărmana copilă, căutând să se smuncească din braţele bătăuşului, care îi strângea mijlocul să i-l frângă. — Dă-mi drumul, căci dacă vine Mihai, te face una cu pământul !

— Hahaha — râse Geambaşul, batjocoritor. — Mihai al tău nici nasul nu îndrăzneşte să şi-l mişte, de teamă să nu i-l găurească vreun glonte de-al oamenilor mei!... De altfel, după cum ţi-am mai spus, nici unul din cei de afară nu vor putea pătrunde până aici, căci oamenii mei sunt aşezaţi între nuntaşi şi noi, ca un zid ce nu poate fi doborît. Aşa că, mai bine înţelege de vorbă bună, căci altfel voi chema pe doi dintre vlăjganii mei, să te ţină.

— Ai fi în stare să faci una ca asta ? — strigă sărmana mireasă, care nu putea crede că mârşăvia unui om ar putea merge atât de parte.

— Măcar de aş avea atâtea zile fericite, de câte ori am făcut-o, când am avut de-aface cu femei aşa de îndărătnice ca tine ! Vezi bine deci, că, vrând nevrând, va trebui să fii a mea. Şi de altfel, nici nu înţeleg de ce faci atâtea nazuri, căci la urma urmelor, mie nu-mi trebuieşti pentru totdeauna. Un sfert de ceas, acuma, şi pe urmă Mihai al tău n'are decât să se frece pe cap cu tine.

— Dumnezeule — strigă biata copilă, îngrozită de

mârşăvia acestor vorbe — cum de îngădui asemenea monştri pe pământ ?... Lasă-mă... dă-mi drumul... căci mai bine mă omor, decât să fiu a ta... Gândeşte-te că deabia m'am măritat... nici nu sunt încă nevastă... Nu te temi de mânia lui Dumnezeu ?

— Dumnezeu are altceva de făcut, decât să-şi bată capul cu asemenea mofturi... Şi pe urmă, tocmai fiindcă nu eşti încă nevastă, te vreau... Crezi că altfel m'aş sbate atâta după tine ?... Dar să sfârşim odată, căci încep să mă satur !

Cu aceste cuvinte bătăuşul îşi asvârli jertfa pe pat, pe acelaş pat, care fusese pregătit pentru ea şi Mihai. Şi acuma... acuma, în patul acesta, s'o necinstească blestematul de bătăuş, pe pernele acelea, unde trebuia să-şi odihnească în noaptea nunţii capul, lângă capul lui Mihai, să-şi bată joc de nevinovăţia ei, un nemernic, un pângăritor ca Ilie Geambaşul, despre ale cărui isprăvi auzise povestindu-se numai grozăvii ?

Nu, de o mie de ori nu ! Mai bine moartă, decât batjocorită chiar pe patul ei de nuntă, de un mizerabil ca acesta !

Şi cu puterea desnădejdii, Săftica se avântă spre partea dinspre perete a patului, tocmai în clipa, în care Geambaşul se aruncase ca un sălbatec asupra ei.

Bătăuşul căzu în pat, fără însă de a-şi prinde jertfa sub el, cum socotise, şi profitând de această singură clipă de libertate, Săftica coborî pe la picioarele patului, apoi se repezi, cât putu mai iute, la o sabie mare turcească, ce atârna în perete agăţată de un cui, o trase din teacă şi vru să se arunce în ea.

Dar Geambaşul era sprinten, sprinten ca focul şi cât ai clipi din ochi, fu jos din pat, dintr'o săritură ajunse lângă fată şi o smunci la o parte, tocmai când trupul ei feciorelnic se aplecase peste vârful ascuţit al săbiei.

— Tare mai eşti prosticică, fetiţo ! — îi zise nemernicul, prinzând-o din nou în braţele sale blestemate. — Auzi acolo, să vrea să se omoare, numai fiindcă acela cu care se va culca în patul nupţial, se numeşte Ilie şi nu Mihai !... Ei, dar ce naiba ai ?... Ce-mi dai ochii peste cap aşa ?... Fată, n'auzi ?...

Sărmana Săftica nu mai auzea, deoarece când se simţi împiedicată şi de a-şi pune capăt vieţii, când văzu că nici măcar moartea nu vrea s'o scape din ghiarele fiorosului pângăritor, o desnădejde atât de mare, atât de copleşitoare pusese stăpânire pe sărmanul său suflet, în cât îşi pierdu cunoştinţa şi acuma trupul ei atârna moale, frânt, in mâinele Geambaşului.

Dar spaima bătăuşului nu ţinu decât până când îşi dădu seama că fata nu murise şi că leşinase doar. Atunci apoi, ieşi la iveală toată bestia din el şi râzând înfiorător, exclamă :

— Hahaha, cu atât mai bine !... Acuma măcar nu va trebui să mă mai lupt cu tine !... Peste o jumătate de ceas te las lui Mihai al tău... Până atunci însă, vei fi a mea !

Şi fără să se sinchisească de starea în care se găsea nefericita copilă, fără să-i pese că avea înaintea sa un corp, din care viaţa plecase pe jumătate, nemernicul se îndreptă spre pat, pentru a batjocori un trup aproape neînsufleţit.

De o asemenea fioroasă ticăloşie, un singur om mai era în stare : Mehemet Ali, Băutorul de Sânge ! Se vede însă că, învăţăcelul căuta să se arate vrednic de învăţătorul său !

Dar tot mai există un Dumnezeu, care nu lasă ca o sărmană copilă să fie pângărită chiar în noaptea nunţii sale şi chiar pe patu-i nupţial.

In clipa în care bătăuşul voia tocmai să-şi arunce jertfa pe pat, de afară se auziră urlete şi răcnete, urmate îndată de un şir de împuşcături.

Bătăuşul se opri un moment, pentru a căuta să-şi dea seama de ceeace se petrecea în curte. Strigătele şi urletele, întretăiate de împuşcături, nu mai conteneau. Strigătele acestea însă, erau îndeajuns de lămuritoare. Ele dovedeau, fără îndoială, că nuntaşii se încăieraseră cu oamenii săi.

Dar cum naiba era cu putinţă, ca cei vre-o cincizeci de nuntaşi, printre cari jumătate erau femei, să fi îndrăsnit să se măsoare cu tot atâţi oameni înarmaţi cu revolvere, pumnale şi ciomege ? Lucrul acesta nu-l pu-

tea pricepe Ilie Geambaşul şi de aceea se hotărî să renunţe deocamdată la siluirea fetei.

Dar nici chiar în această situaţie, care părea nesigură pentru oamenii săi şi deci pentru el însuşi, nu voia să-şi ia gândul pentru totdeauna dela Săftica. Aşa ceva nu înţelegea el, nu voia să înţeleagă. Când Geambaşu îşi punea în gând să aibă o femee, aceasta trebuia să fie a lui, orice s'ar fi întâmplat. Şi pentru a nu se abate dela această regulă, de teamă de a nu-şi face un obicei, bătăuşul nu-şi lăsa jertfa din mână.

Luând-o pe braţul stâng, ca pe un sac, se îndreptă cu Săftica în spre fereastră, deschise geamul, încălecă pervazul şi ieşi în stradă, cu gândul să se uite din poartă la ceeace se petrecea în curte.

Se părea însă că, dacă în ziua aceea, Geambaşul avusese mai mult noroc decât oricând, noaptea, care de obiceiu îi era complice, ca tuturor răufăcătorilor, se întoarse împotriva lui.

Căci iată ce se întâmplase.

Vasile, tovarăşul de până atunci al Geambaşului, când strigase „Geambaşul... Ilie Geambaşul"! şi fugise dela masă îndreptânduse în goană şi fără să fie văzut de bătăuşi, în spre fundul curţii. De colo, sări la vecini, unde dădu alarma că a venit Ilie Geambaşul, cu josnicul gând, de a silui mireasa. De aici trecu mai departe, la ceilalţi vecini şi în mai puţin de zece minute şi cu ajutorul altor flăcăi, iuţi de picior, cari făcură acelaş lucru ca el, ridică tot Oborul.

Spre ghinionul bătăuşului, se mai întâmplă şi ca nunul mare, Nae Cintezu, să fie foarte iubit în mahala, şi de aceea când oamenii, printre cari erau mulţi şi din cei ce fuseseră batjocoriţi de către Geambaşu, de cu ziua, în faţa Primăriei, auziră că blestematul bătăuş vrea să necinstească pe fina toptangiului, săriră cu mic cu mare, luară cu ei ce le veni la îndemână, topoare, furci, ciomege, câte unii chiar şi puşti şi pistoale şi se adunară în număr de câteva sute, în faţa casei lui Cintezu.

O parte din aceşti oboreni, oameni hotărâţi şi neînfricoşaţi dealtfel, dăduseră buzna în curte şi se încăierară cu bătăuşii Geambasului, cari văzându-se în primejdie şi

lipsiți fiind de căpetenia lor, care să-i conducă, dădură pinteni cailor și căutară să iasă în stradă, trecând prin mijlocul oborenilor.

Câțiva dintre bătăuși fură smulși de pe cai și stâlciți în bătăi, de poporul revoltat. Cei mai mulți însă, isbutiseră să ajungă până în apropierea porții, deoarece oamenii erau siliți să se dea în lături dinaintea cailor, cari veneau în goană, dacă nu voiau să fie călcați sub picioarele acestora.

La poartă însă, bătăușii aveau să fie primiți de cealaltă jumătate a mulțimii, pe care Vasile anume o ținuse acolo, ca un fel de rezervă și pentru a putea tăia eventuala fugă a ticăloșilor.

Pe cetățenii din stradă rratele mirelui îi rânduise, după un plan bine chibzuit în felul următor:

In față, în linia întâia, pe aceia, cari erau înarmați cu puști, revolvere sau pistoale. Aceștia, în cazul când bătăușii aveau să iasă în galop din curte, căutând să fugă, urmau să-i primească cu o salvă de gloanțe, cari fără îndoială că ar fi culcat la pământ cel puțin jumătate dintre nemernici.

In dosul și pe mărginile dispre Obor și oraș ale acestei linii de trăgători, Vasile îi așezase pe cei cu topoare, urci și alte arme primitive, cari atât cât le era cu putință, fără să fie striviți de cai, urmau să împiedice fuga bătăușilor.

Planul era foarte bine chibzuit și dacă toate se petreceau așa, după cum le prevăzuse Vasile, poate că niciun singur bătăuș n'ar mai fi scăpat.

S'a întâmplat însă ca, socoteala fostului bătăuș să fie răsturnată de o împrejurare pe care nimeni n'ar fi putut-o prevedea.

Din localitățile unde nu găsiți urmarea acestei publicațiuni, adresați-vă Editurei OMNIA, București I, Strada Academiei 24.

Cereți mâine FASCICOLA No. 11 tuturor chioșcarlior și depozitarilor de ziare.

Tipărit în Atel. Soc. Imprimeriile Independența. Str. R. Poincaré. 17